

20. Η φύλαξη των ανατολικών συνόρων και οι Ακρίτες

Ονομαστοί → 7ος – 10ος αιώνας

↓
Ακριτικά τραγούδια

↓
Βασίλειος Διγενής

Ο θάνατος του Διγενή

Ο Διγενής ψυχομαχεί κι γη τον ετρομάσσει
Βροντά κι αστράφτει ο ουρανός και σείειτ' ο πάνω κόσμος
κι ο κάτω κόσμος άνοιξε και τρίζουν τα θεμέλια
κι η πλάκα τον ανατριχιά, πώς θα τον εσκεπάσει
πώς θα σκεπάσει τον αητό, τη γης τον αντρειωμένο

Σπίτι δεν τον εσκεπάζε, σπηλιά δεν τον εχώρει
τα όρη εδιασκέλιζε, βουνού κορφές επήδα
χαράκι αμαδολόγανε και ριζιμιά ξεκούνηι
Στο βίτσιμα 'πιανε πουλιά, στο πέταμα γεράκια
στο γλάκιο και στο πήδημα τα 'λάφια και τ' αγρίμια
Ζηλεύει ο Χάρος, με χωσιά μακρά τον εβιγλίζει
κι ελάβωσέ του την καρδιά και την ψυχή του πήρε

Τρίτη εγεννήθη ο Διγενής και Τρίτη θα πεθάνει
Πάνει καλεί τους φίλους του κι όλους τους αντρειωμένους
Να 'ρθει ο Μηνάς κι ο Μαυραϊλής, να 'ρθει κι ο γιος του Δράκου
να 'ρθει κι ο Τρεμαντάχειλος, που τρέμει η γη κι ο κόσμος
Κι επήγαν και τον ήβρανε στον κάμπο ξαπλωμένο
Βογκάει, τρέμουν τα βουνά, βογκά, τρέμουν οι κάμποι

Σαν τι να σ' ήβρε Διγενή και θέλεις να πεθάνεις
Φίλοι, καλώς ορίσατε, φίλοι κι αγαπημένοι
συχάσατε, καθίσατε κι εγώ σας αφηγιέμαι

Της Αραβίνας τα βουνά, της Σύρας τα λαγκάδια
που εκεί συνδυό δεν περπατούν, συντρείς δεν κουβεντάζουν
παρά πενήντα κι εκατό και πάλε φόβον έχουν
κι εγώ μονάχος πέρασα, πεζός κι αρματωμένος
με τετραπίθαμο σπαθί, με τρεις οργιές κοντάρι
Βουνά και κάμπους έδειρα, βουνά και καταράχια
νυχτιές χωρίς αστροφεγγιά, νυχτιές χωρίς φεγγάρι

Και τόσα χρόνια που 'ζησα 'δω στον απάνω κόσμο
κανέναν δεν φοβήθηκα από τους αντρειωμένους
Τώρα είδα έναν ξιπόλητο και λαμπροφορεμένο
που 'χει του ρίσου τα πλουμιά, της αστραπής τα μάτια
με κράζει να παλέψουμε σε μαρμαρένια αλώνια
κι όποιος νικήσει από τους δυο να παίρνει τη ψυχή του

Κι επήγαν και παλέψανε στα μαρμαρένια αλώνια
κι όθε χτυπάει ο Διγενής, το αίμα ουλάκι κάνει
κι όθε χτυπάει ο Χάροντας, το αίμα τράφο κάνει.

